

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **Město Moravská Třebová**
sídlem nám. T. G. Masaryka 29, 571 01 Moravská Třebová
zastoupený advokátkou Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou
sídlem Olomoucká 36, 789 85 Mohelnice

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2018, č. j. MF-30412/2016/1203-5,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce uzavřel s Regionální radou soudržnosti Severovýchod (dále jen „regionální rada“) dne 13. 4. 2011 smlouvu o poskytnutí dotace, na jejímž základě mu byla poskytnuta dotace na realizaci projektu s názvem „Cesta od renesance k baroku“. Dotace měla být

poskytnuta ve výši 92,5 % z celkových způsobilých výdajů projektu, nejvýše do částky 47 793 150,95 Kč. Skutečná částka poskytnuté dotace činila 36 445 160,39 Kč.

2. Úřad regionální rady soudržnosti Severovýchod (dále jen „správce daně“) vydal dne 21. 7. 2015 platební výměr č. j. RRSV 4773/2016, kterým uložil žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 1 086 225 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 20. 7. 2018, č. j. MF-30412/2016/1203-5, zamítl odvolání žalobce proti platebnímu výměru a potvrdil jej. Žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalovaného žalobou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce nesouhlasil se správním uvážením a namítal překročení jeho mezí, a to ve vztahu ke kontrolním zjištěním správního orgánu prvního stupně. Provedení správního uvážení označil žalobce za tendenční, porušující princip legitimního očekávání. Žalobce namítl, že žalovaný nevycházel z výkladové praxe k zákonu č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), jaká tu byla v době zadávání veřejné zakázky; naopak žalobce byl v dobré víře ve správnost výkladové praxe v době zadávání veřejné zakázky. Žalobce se dále dovolával předvídatelnosti postoje a metodického vedení poskytovatele dotace, který nikdy nezpochybnil postup žalobce v žádné z etap realizace projektu.
4. Žalobce se nedopustil pochybení tím, že nepřipustil předložení referencí uchazečů, kteří nebyli na referenčních zakázkách v pozici hlavního dodavatele. Žalobce byl motivován odpovědností za kvalitu, jeho cílem tedy nebylo diskriminovat uchazeče o veřejnou zakázku. Mimo to závěr o diskriminaci je spekulativní a neprokázaný a žalobce za něj nelze sankcionovat. Požadavek na to, aby dodavatel byl v předchozích zakázkách vždy v pozici přímo odpovědné osoby, je plným právem žalobce a přístup žalovaného, který jej reprobuje, je nepřipustným zásahem do práva na samosprávu. Otázka zkušenosti dodavatele s přímou odpovědností za celé dílo byla pro žalobce důležitá. Není pravdou, že by zkušenost dodavatele s pozicí hlavního dodavatele neměla vliv na kvalitu a řádné a včasné plnění veřejné zakázky.
5. Ani skutečnost, že v oznámení o zakázce nebyly uvedeny konkrétní požadavky na seznam retenčních zakázek realizovaných uchazečem za posledních pět let, což mělo být porušením § 56 odst. 7 písm. c) zákona o veřejných zakázkách, není pochybením žalobce. Podle žalovaného toto pochybení mělo diskriminovat ty uchazeče, kteří si nevyzvedli zadávací dokumentaci; podle žalobce je však v zájmu uchazeče, aby si opatřil všechny podklady, včetně veškeré dokumentace, aby podal zakázku správně.
6. Žalobce se konečně dovolával uplatnění zásady proporcionality výše uložené sankce ve vztahu k naplnění účelu využití poskytnutých prostředků. Žalovaný také vůbec nezohlednil, že výsledkem zadávacího řízení byla cca 50% rozpočtová cena, což svědčí o tom, že veřejná soutěž splnila cíl konkurence nabídek.
7. Žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a repliky žalobce

8. Žalovaný uvedl, že žalobce v žalobě nenamítá žádné nové skutečnosti, které by neuváděl již v odvolání, podaném proti platebnímu výměru; proto plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K tomu doplnil následující argumentaci.

9. Ke *stanovení přiměřené výše odvodu za porušení rozpočtové kázně* žalovaný uvedl, že vycházel z přílohy č. 2, dodatku č. 7 ke smlouvě o poskytnutí dotace, a dále z rozhodnutí Evropské komise C (2013) 9527, kterým se stanoví a schvalují pokyny ke stanovení finančních oprav. U pochybení č. 2 žalovaný potvrdil odvod ve výši 5 %, což je zcela v souladu se zásadou proporcionality i s uvedeným rozhodnutím Evropské komise.
10. V otázce *vhodnosti správního uvážení* žalovaný odkázal na § 8 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), podle něhož jak správce daně, tak žalovaný měli povinnost i právo hodnotit důkazy podle své úvahy, a výsledek této úvahy přesvědčivě a přezkoumatelně odůvodnit, což se také stalo. Pokud žalobce považuje závěry správce daně a žalovaného za nesprávné, nerozumné a jednostranné, měl by uvést, v čem konkrétně tuto nesprávnost, nerozumnost a jednostrannost spatřuje. Zatím v této věci formuluje žalobní námitky jen obecně, a navíc svá tvrzení ničím neprokazuje.
11. Žalobcem vznesenou námitku nesprávně aplikované *výkladové praxe* žalovaný označil za neoprávněnou a odkázal v té souvislosti na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) ze dne 18. 4. 2011, č. j. ÚOHS-S46/2011/VZ-4915/2011/510/MLa, podle něhož stanoví-li zadavatel technický kvalifikační požadavek v jiném (užším) rozsahu, než stanoví zákon, jedná se o postup v rozporu se zákonem, neboť omezuje okruh uchazečů, kteří by mohli splnit zákonné podmínky. Podobné závěry aprobovala i judikatura česká (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2013, č. j. 7 Afs 44/2013 – 37) a evropská (rozsudky Soudního dvora EU ze dne 10. 5. 2012, C-368/10, ve věci *Komise vs. Nizozemské království*, a ze dne 18. 10. 2012, C-218/11, ve věci *Édukörvizig a Hochtief Construction AG M. F. v. Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság*).
12. K otázce *narušení legitimního očekávání* žalovaný opět odkázal na judikaturu českých správních soudů i judikaturu evropskou, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2012, č. j. 1 Afs 59/2012 – 34, podle něž za dodržení všech podmínek dotací jsou výlučně odpovědní příjemci podpor. Žalobci se nedostalo žádných konkrétních ujištění ze strany poskytovatele dotace ohledně souladu jeho postupu se zákonem. Svým postupem se žalobce navíc dopustil zjevného porušení zákona o veřejných zakázkách, zásady legitimního očekávání se tak nemůže dovolávat (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 25. 3. 2010, C-414/08, ve věci *Sviluppo Italia Basilicata*).
13. K námitce *spekulativních závěrů ohledně snížení počtu možných uchazečů o veřejnou zakázku* žalovaný upozornil, že v souladu s obecně zastávanou výkladovou praxí postačuje k naplnění znaků správního deliktu podle zákona o veřejných zakázkách pouhá potencialita podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 Afs 78/2012 – 28, rozhodnutí předsedy ÚOHS ze dne 12. 2. 2009, č. j. ÚOHS-R180/2008/VZ-1837/2009/310/ASc).
14. K námitce *nepřípustného zásahu do práva na samosprávu* žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2009, č. j. 9 Afs 87/2008-88, z něhož vyplývá právní názor, že požadavek na dodržování právního rámce zadávání veřejných zakázek tak, jak vyplývá ze zákona o veřejných zakázkách, zcela jistě nemůže být nepřiměřeným zásahem do samosprávy, neboť sleduje legitimní cíl – zabezpečení hospodářské soutěže o předmět veřejné zakázky a zajištění řádného a efektivního spotřebovávání veřejných rozpočtů.

15. Argument žalobce, že kvalifikační požadavky nemusí být uvedeny v oznámení o veřejné zakázce, podle žalovaného odporuje § 56 odst. 7 písm. c) zákona o veřejných zakázkách. Žalovaný však neuvedení minimálních požadavků na seznam referenčních zakázek v oznámení o zakázce nakonec posoudil jako nesrovnalost pouze formální povahy bez skutečného nebo potenciálního finančního dopadu, za kterou odvod za porušení rozpočtové kázně neuložil (přesto, že žalobce tímto jednáním nepochybně porušil zákon o veřejných zakázkách).
16. Žalovaný dále uvedl, že při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně byla zohledněna závažnost zjištěných pochybení a jejich dopad na celkovou realizaci projektu: odvod tak byl uložen plně v souladu se zásadou proporcionality. Žalovaný podrobně rozebral, jakým způsobem byla určena výše odvodu za porušení rozpočtové kázně.
17. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
18. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou. Poté, co odvolal svůj původní požadavek na konání soudního jednání v této věci, zaslal soudu navíc ještě podání označené jako „závěrečná řeč“. V těchto podáních žalobce nicméně uplatnil argumentaci vztahující se spíše k věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 31 Af 36/2018 (žalobcem nesprávně označovanou za věc sp. zn. 52 Af 30/2018 – pod touto sp. zn. byla daná věc původně zapsána u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice), která se týká jiného odvodu vyměřeného žalobci.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. Ve věci rozhodl za splnění podmínek § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.
20. Žaloba není důvodná.
21. Z předložené spisové dokumentace krajský soud konstatuje, že na základě smlouvy ze dne 13. 4. 2011 byla žalobci poskytnuta dotace na realizaci projektu s názvem „Cesta od renesance k baroku“. Z obsahu uvedené smlouvy plyne, že práva a povinnosti žalobce jako příjemce dotace vyplývají také z Příručky pro žadatele a příjemce (verze 8.0 ze dne 26. 10. 2009). Na základě dodatku ke smlouvě (č. 7 ze dne 11. 5. 2015) se přílohou smlouvy stal přehled „Snížené odvody v případě porušení povinnosti dle smlouvy o poskytnutí dotace, které nemá přímý vliv na způsobilost výdaje“. Kontrolní orgán poskytovatele dotace provedl u žalobce kontrolu monitorovací zprávy, žádosti o platbu č. 3 a prošetření podezření na nesrovnalost. Protokol z kontroly byl sepsán k datu 19. 1. 2016. Na základě výsledků kontroly byl žalobce vyzván k vrácení dotace dotčené nesrovnalostí ve výši 1 086 224,34 Kč. Žalobce ve stanovené lhůtě dotaci nevrátil, což správce daně posoudil jako porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 6 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů. Proto vydal dne 23. 5. 2016 platební výměr, kterým žalobci uložil odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 5 % celkových výdajů uhrazených z dotace ve výši 1 056 225 Kč.
22. Správce daně žalobci vytkl (*pochybení č. 1*), že v rámci zadávacího řízení podlimitní veřejné zakázky na stavební práce č. 009 žalobce jako zadavatel požadoval splnění technického kvalifikačního předpokladu předložením seznamu referenčních zakázek obdobného charakteru realizovaných uchazečem v posledních 5 letech, přičemž současně požadoval, aby u každé referenční zakázky byl uchazeč v pozici hlavního dodavatele:

- tímto požadavkem žalobce podle správce daně překročil rámec, daný § 56 odst. 3 písm. a) zákona o veřejných zakázkách. Mohlo tak dojít k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky a byla porušena zásada zakazu diskriminace podle § 6 zákona o veřejných zakázkách.
23. Správce daně dále žalobci vytkl (*pochybení č. 2*), že žalobce u téže veřejné zakázky neuvedl v oznámení o zakázce konkrétní minimální požadavky na seznam referenčních zakázek realizovaných uchazečem za posledních pět let, což odporuje § 56 odst. 7 písm. c) zákona o veřejných zakázkách. To mohlo určitý okruh dodavatelů odradit od účasti v zadávacím řízení. Potenciální uchazeči neměli veškeré zákonem stanovené informace, které jsou důležité pro rozhodování o účasti v zadávacím řízení.
24. Na základě výzvy ze dne 18. 3. 2016 byl žalobce vyzván k vrácení dotčené části dotace; žalobce tuto část dotace nevrátil, což bylo správcem daně posouzeno jako porušení rozpočtové kázně a platebním výměrem ze dne 23. 5. 2016 byl vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně ve shora uvedené výši.
25. Žalobce podal odvolání proti uvedenému platebnímu výměru. Žalovaný v odvolacím řízení shledal odvolání částečně důvodným – *pochybení č. 2* vyhodnotil pouze jako formální chybu bez skutečného nebo potenciálního finančního dopadu, za kterou odvod za porušení rozpočtové kázně neuložil. U *pochybení č. 1* shledal žalovaný odvolání nedůvodným. Pouze za toto pochybení bylo namístě uložit odvod za porušení rozpočtové kázně v rozsahu 5 % až 25 % z celkových výdajů uhrazených z dotace a souvisejících s předmětnou veřejnou zakázkou. Žalovaný dospěl k závěru, že je v souladu se zásadou proporcionality uložit odvod na spodní hranici daného rozpětí.
26. Skutková stránka věci nebyla mezi účastníky řízení sporná. Žalobce namítal nesprávnou právní kvalifikaci skutečností zjištěných v průběhu kontroly. K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující.
27. Pouze ve stručnosti se krajský soud vyjádří ke shora specifikovanému pochybení č. 2, neboť toto pochybení v rámci odvolacího opravného přezkumu nebylo shledáno jako porušení rozpočtové kázně. Bylo žalovaným shledáno jako nesrovnalost toliko formální povahy a tedy porušení zákona o veřejných zakázkách bez přímého finančního dopadu. Krajský soud konstatuje, že podle § 56 odst. 7 písm. c) zákona o veřejných zakázkách ve znění účinném do 31. 3. 2012 platilo, že ve vztahu k technickým kvalifikačním předpokladům je veřejný zadavatel povinen v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení vymezit minimální úroveň těchto kvalifikačních předpokladů, odpovídající druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky. Z toho je zřejmé, že pokud žalobce v oznámení o zahájení zadávacího řízení technické kvalifikační předpoklady v plném rozsahu neuvedl, nesplnil povinnost danou citovaným zákonným ustanovením. Nemůže tak být pochyb o tom, že se jedná o postup v rozporu se zákonem. Současně se však krajský soud s ohledem na shora již zmíněné okolnosti projednávané věci (počet uchazečů, kteří si vyzvedli zadávací dokumentaci, a počet uchazečů, kteří se do zadávacího řízení přihlásili) ztotožňuje s hodnocením tohoto porušení zákona žalovaným jako nesrovnalosti formální povahy nedosahující intenzity porušení rozpočtové kázně. Pokud žalovaný touto úvahou korigoval původní „tvrdý“ závěr správce daně, pak se právě tímto právním hodnocením vystříhal přílišného formalismu, který mu nyní neopodstatněně vytýká žalobce.
28. Pokud jde o *pochybení č. 1*, ani zde neshledal krajský soud námitky žalobce důvodnými. Podle čl. XII odst. 12.1 Smlouvy o poskytnutí dotace se žalobce jako příjemce zavázal

postupovat při výběru dodavatelů pro uskutečňování projektu podle zákona o veřejných zakázkách. Podle § 56 odst. 3 písm. a) zákona o veřejných zakázkách ve znění účinném do 31. 3. 2012 platilo, že k prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů dodavatele pro plnění veřejné zakázky na stavební práce může veřejný zadavatel požadovat seznam stavebních prací provedených dodavatelem za posledních 5 let a osvědčení objednatelů o řádném plnění nejvýznamnějších z těchto stavebních prací (tzv. referenční zakázky). Žalobce jako zadavatel šel však nad rámec tohoto zákonného ustanovení, neboť při zadávání veřejné zakázky stanovil kritéria přísnější, než jaká stanoví zákon. Připustil totiž účast v zadávacím řízení pouze těm dodavatelům, kteří byli u referenčních zakázek v pozici hlavního dodavatele. Citované zákonné ustanovení je přitom kogentní a neumožňuje veřejnému zadavateli odchýlit se od něj v neprospěch uchazečů o veřejnou zakázku. Závěr správce daně a žalovaného, že žalobce postupoval v rozporu se zákonem, je tak zcela správný. Opodstatněný je i závěr, že nepřipuštěním nabídek uchazečů, kteří při realizaci svých referenčních zakázek nebyli v pozici hlavního dodavatele, nýbrž pouze subdodavatele, mohlo dojít k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky.

29. Krajský soud konstatuje, že žalobcův nezákonný požadavek na realizaci referenčních zakázek v pozici hlavního dodavatele neodůvodněně zúžil okruh uchazečů, kteří by bývali mohli být schopni veřejnou zakázku řádně provést. Takový postup je diskriminační, narušuje hospodářskou soutěž a je tedy v rozporu se samotným účelem a smyslem právní úpravy veřejných zakázek. Stanovení předmětného požadavku nad rámec zákona nelze přitom ospravedlnit ani zájmem na provedení díla v řádné kvalitě, jako uváděl žalobce. Naopak, jak k tomu správně podotýká žalovaný, není důvodné předpokládat, že by ten, kdo byl v referenčních zakázkách v pozici subdodavatele, nebyl schopen splnit své smluvní závazky a realizovat stavbu v požadované kvalitě. Kdyby byla podmínka hlavního dodavatelství referenčních zakázek nezbytnou podmínkou řádné realizace veřejné zakázky, pak by ji zákonodárce jako technický kvalifikační předpoklad stanovil přímo zákonem.
30. Krajský soud neshledal důvodnou žalobcem uplatněnou námitku porušení principu legitimního očekávání. K právu příjemce dotace dovolat se zásady legitimního očekávání existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu. Odkázat lze zejména na rozsudek ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012 - 38, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k následujícím závěrům:

„K výkladu zásady legitimního očekávání v daném kontextu Nejvyšší správní soud odkazuje zejména na judikaturu Soudního dvora týkající se zpětného vymáhání finančních prostředků čerpaných z rozpočtu EU. Zdejší soud si je přitom vědom toho, že jak legislativa EU, tak i judikatura Soudního dvora řeší pouze případy týkající se nakládání s finančními prostředky pocházejícími ze strukturálních fondů a z jiných dostupných finančních nástrojů EU. Dotace pocházející čistě ze státního rozpočtu členského státu EU se řídí zákony daného státu (až na výjimky týkající se nediskriminace, rovného zacházení a nenarušení hospodářské soutěže v rámci jednotného trhu EU). I přesto je možné níže uvedené zásady posuzování čerpání a nakládání s dotacemi z rozpočtu EU vztáhnout i na finanční prostředky čerpané pouze ze státního rozpočtu. Bylo by nelogické a v rozporu se zásadou jednoty právního řádu, kdyby přidělování a kontrola nakládání s finančními prostředky z rozpočtu EU a z domácího rozpočtu členského státu nepodléhalo obdobným standardům.

Klíčovými evropskými předpisy upravujícími zpětné vymáhání finančních prostředků čerpaných z rozpočtu EU byla nejprve nařízení Rady (EHS) č. 2052/88 a nařízení Rady (EHS) č. 4253/88. K jejich zrušení došlo s platností od 1. 1. 2000 nařízením Rady (ES) č. 1260/1999, které obě předchozí nařízení nahradilo, přičemž plně zachovává a recipuje principy, na kterých byla uvedená nařízení postavena.

Z judikatury Soudního dvora k uvedeným předpisům plyne, že za dodržení všech podmínek dotací jsou výlučně odpovědni příjemci podpor. Skutečnost, že poskytovatel finančních prostředků opomněl upozornit na nesrovnalosti při provádění dané akce, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost. Opačný výklad by vedl ke stavu, kdy by byl příjemce dotace zbaven veškeré odpovědnosti za nesrovnalosti, které nebyly oznámeny poskytovatelem. Předpokladem práva dovolávat se legitimního očekávání je v takovém případě poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu, která mohou vzbudit legitimní očekávání u toho, komu jsou určena, a dále skutečnost, že tato ujištění jsou v souladu s použitelnými právními předpisy [rozsudek Soudního dvora ze dne 25. 3. 2010, Sviluppo Italia Basilicata (C-414/08, Sb. rozh. s. I-02559); viz zejména body 102 a 107 rozsudku]. Zásady legitimního očekávání se tak nemůže dovolávat příjemce, který se dopustil zjevného porušení platné právní úpravy [rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 3. 2008, Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening a další (spojené věci C-383/06 až C-385/06, Sb. rozh. s. I-01561); bod 56] (...).

Samotná skutečnost, že v nynějším případě byli poskytovatelé dotací v době, kdy o jejich poskytnutí stěžovateli rozhodovali, obeznámeni s tím, jakým způsobem zadal zakázku na realizaci Projektu VD Lysá nad Labem, tedy neznamená, že by se stěžovatel mohl v řízení o porušení rozpočtové kázně úspěšně dovolávat zásady legitimního očekávání. Stěžovateli se nedostalo žádných konkrétních ujištění ze strany poskytovatelů dotací (tj. MŽP a SFDI) ohledně souladu jeho postupu při zadávání předmětné veřejné zakázky se zákonem. Stěžovatel se svým postupem navíc dopustil zjevného porušení zákona o veřejných zakázkách.“

31. Z uvedeného rozsudku plyne, že příjemce dotace se může úspěšně dovolat zásady legitimního očekávání při splnění dvou podmínek: 1) příslušný orgán mu poskytl konkrétní ujištění, která u něj mohla vzbudit legitimní očekávání; 2) tato ujištění jsou v souladu s použitelnými právními předpisy, resp. postup podle těchto ujištění nepředstavuje „zjevné porušení platné právní úpravy“.
32. V nyní posuzovaném případě nic nespovídá tomu, že by poskytovatel předmětné dotace poskytl žalobci konkrétní ujištění, které by u něj mohlo vzbudit legitimní očekávání, v souladu s požadavky uvedenými v citované judikatuře. Samotnou skutečnost, že poskytovatel dotace je obeznámen s postupem, který příjemce dotace zvolil pro zadání příslušné veřejné zakázky, nelze považovat za takové „konkrétní ujištění“.
33. Neopodstatněná je také námitka žalobce týkající se spekulativnosti závěrů o ovlivnění výběru nejvýhodnější nabídky. Je ustálenou výkladovou praxí, že pouhá potencialita ovlivnění výběru naplňuje porušení zákona o veřejných zakázkách a jeho zásad. Přijmout opačný přístup by znamenalo, že by právní úprava veřejných zakázek a její zásady byly v praxi nevymahatelné.
34. Nedůvodná je i námitka, že výklad správce daně a žalovaného nepřipustně zasahuje do práva na samosprávu. Žalobce realizoval své právo na samosprávu tím, že jako příjemce dotace svobodně vstoupil do smluvního vztahu s poskytovatelem dotace; v jeho rámci se pak zavázal dodržovat zákon o veřejných zakázkách. Zákon o veřejných zakázkách je

obecně závazným právním předpisem, žalobce tedy má obecnou povinnost jej dodržovat; v posuzované věci se navíc výslovně smluvně zavázal tento zákon dodržovat ve vztahu k poskytnuté dotaci. Pokud jej následně prokazatelně nedodržel, nemůže být toto porušení aprobevováno dovoláváním se práva na samosprávu.

V. Závěr a náklady řízení

35. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. listopadu 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu